

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ίδιοκτήτης: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, αρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συντρομή χρονιάτικη: Για την Ελλάδα και την Κρήτη δρ. 10. Για το εξωτερικό φρ. χρ. 12 50.—Για τις έπαρχίες δεχόμαστε και τρίμηνες συντρομές (δρ την τριμηνία).—Κανένας δε γράφεται συντρομητής ἄν δὲν προπληρώσει τὴν συντρομή του.

20 λεπτά τὸ φύλλο.—Τὰ περασμένα φύλλα πουλιούνται στὸ γραφεῖο μα, διπλὴ τιμὴ.

Βρίσκεται στὴν Ἀθήνα σ' ὅλα τὰ κιάσκια, καὶ στὶς ἐπαρχίες σ' ὅλα τὰ πραχτορεῖα τῶν Ἑφημερίδων.

ΕΥΠΝΑ ΡΩΜΙΕ

ΛΥΚΟΙ

Ὅπως πέφτουμε λύκοι ξαφνικά μερικὲς κακοροϊζικὲς χρονιὲς μέσα στὴν ἄγρια βαρυσχιμωνία καὶ ρημάζουνται τὰ πρόβατα τῶν χωρικῶν καὶ οἱ τσοπαναρχαῖοι στρίβουν πόλεμο μετὰ τῶν κ' αἰμοδόρικα τοῦτα θεριά καὶ εἶναι σὲ ἀπελπισία ἀπὸ τὴν καταστροφὴ πὸν παθίνουν, τὸ ἴδιο τὰ στερνὰ τοῦτα χρόνια πέφτουμε ἄλλης λογῆς λύκοι ἀνάμεσὸ μας, ἀνθρωπο-λύκοι, ἀπὸ τὰ σπλάχνα μας τὰ ἴδια βγαλμένοι, ἀπὸ τὰ δέρφια μας τὰ ἴδια, πὸν ἔρχονται ὄχι νὰ μᾶς ξεσκίσουν τὴ σάρκα καὶ νὰ μᾶς ρουφήξουν τὸ αἷμα, μὰ νὰ πνίξουν τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς, πὸν ἀξίζει νὰ ζεῖ κανένας, νὰ μᾶς ἀφανίσουν τὴν ἀπόλαψη τῆς ἑμορφιάς, νὰ μᾶς ἀπομακρύνουν ἀπὸ θε πνευματικὴ βλάστηση πὸν εἶναι τροφή καὶ ἀνατροφή ἑνὸς δλάκαιρου λαοῦ.

Καὶ πὸς καλῆτερα νὰ τοὺς παρομοιάσει κανένας αὐτοὺς παρὰ μετὰ τοὺς λύκους; Για νὰ νοιώσει κάθε Ρωμιὸς τὸν κίντυνο πὸν τὸν τριγυρίζει, νὰ ξυπνήσει καὶ νὰ καταλάβει τὸ χρέος, τὸ χρέος πὸν ἔχουμε ὅλοι μας νὰ κυνηγήσουμε καὶ νὰ πολεμή-

σσουμε τοὺς ἀλλοειώτικους αὐτοὺς λύκους γιὰ νὰ γλυτώσουμε καὶ νὰ λευτερωθοῦμε. Καὶ γιὰτὶ δὲν εἶναι φανεροὶ καὶ τὸ χειρότερο εἶναι ὅτι ὅλοι τοὺς αὐτοὺς φορᾶνε τὴ μάσκα τοῦ ἔθνοσωτήρα καὶ αὐτὸ πὸν κάμουμε τὸ κάμουμε γιὰ νὰ ὑπηρετήσουνε τάχα τὴν Πατρίδα καὶ πάντα ἀπὸ πλανημένη ἰδέα φαντάζονται πὸς δουλεύουνε καὶ γιὰ τὸ μεγαλεῖο τῆς. Δὲ βλέπουνε πὸς ὁ σχολαστικισμὸς πάει νὰ μᾶς χαντακώσει, δὲ σκέφτονται πὸς ἡ φυλὴ πὸν πρέπει νὰ ζήσει δὲ μπορεῖ νὰ εἶναι μόνο παπκαλάς, περίγελο τοῦ κόσμου καὶ γιὰ τὸ χατήρι τοὺς, νὰ σερόμιστε στὸν κόσμον ὅν καταραμένοι, ὅς βρυσκαλασμένοι μετὰ τὰ σκουλίκια τοῦ τάφου στὸ στόμα ἀντὶς τῆ φυσικῆς μᾶς γλώσσας καὶ μιλιᾶς, ὅς φαντάσματα τέλος πάντων βουβὰ καὶ χαζὰ μέσα σ' ἕνα ἀπέραντο νεκροταφεῖο.

Μὰ αὐτὸ δὲ θὰ γίνεῖ ποτέ. Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνεῖ. Ἄν τρομάξει κανένας καὶ ἂν ὀλιθεται καὶ ἂν βλαστημάει καὶ ἂν βρίζει καὶ ἂν καττριέττει γιὰ τοὺς λύκους αὐτοὺς τοῦ σχολαστικισμοῦ, εἶναι πὸν ἀκόμα δὲν τοὺς δοκίμηκε ὁ κόσμος, καὶ δὲν ἐσηκώθηκε στὸ πόδι ἐναντίον τοὺς καὶ τοὺς ἀφίνει ὅν ἡ πολιτεία μας καὶ ἡ κοινωνία μας νὰ μὴν εἴτανε ἄλλο πρὸς ἕνα λυκάλωνο. Χορεύουνε καὶ ἀλωνίζουν οἱ λύκοι τοῦτοι κἀνον καὶ τὴ δουλίτσα τοὺς σκεδὸν ἀνεμπόδιστα. Κι ὁ κόσμος γύρω τοὺς μήτε ὑποψιάζεται τὴν καταστροφὴ του, ὅς νὰ κοιμᾶται ξένοιαστος. Βούκινο νο χρειάζεται κανένας, τρόμπα μαρίνα, νὰ τοὺς φωνάξει μ' ὄλη τὴ δύναμη τῆς φωνῆς του καὶ τῆς ψυχῆς του. Εὐπνα Ρωμιέ! Εὐπνα! Ἔ, ὅν ξυπνήσεις τέλειωσε. Τὸ χρέος σου τὸ ξέρεις δίχως νὰ στὸ πεῖ κανένας. Εὐπνα μοναχά.

Θὰ σᾶς μιλήσω τώρα ἀπάνω σὲ μιὰν ἀληθινὴν ἱστορία γιὰ λύκους, γιὰ τοὺς ἄλλους λύκους τοὺς κρυφοὺς.

Ἐδὼ καὶ κάμποσα χρόνια στὸ Τατόι, πὸν ἔχει ὁ βασιλιάς μας τὸ ἐξοχικὸ τοῦ παλάτι, εἶχανε πιᾶσει μιὰ λύκαινα καὶ τὴν εἶχανε κλείσει σ' ἕνα σιδερένιο κλουδί.

Τὰ βασιλόπουλα πὸν εἴτανε ἀκόμα μικρὰ παιδιὰ καὶ δὲν εἶχανε ἰδεῖ μετὰ τὰ μάτια τοὺς ζωντανὸ λύκο, μέλις τὸ μάθανε ξετρελλαθήκανε καὶ δὲ βλέπανε τὴν ὥρα νάρθει νὰ πάνε στὸ Τατόι.

Εἶχε ἀρχίσει τὸ καλοκαίρι, μπαίνοντας ὁ Μάρτης, πὸν ὁ βασιλιάς ἔδωσε τὴν ἀδεια στὰ βασιλόπουλα νὰ πάνε στὸ Τατόι γιὰ λίγες μέρες κ' ἔτσι νὰ δοῦνε καὶ τὴ λύκαινα μέσα στὸ σιδερένιο κλουδί. Ὁ Μάρτης ὅμως πολλὲς φορές δὲ χωρατεύει κ' ἐκεῖ